

Posudek oponenta rigorózní práce Mgr. Martiny Syrůčkové na téma : „Postavení věřitelů v insolvenčním řízení“.

Autorka zvolila pro svou práci poměrně široké téma, zejména proto, že zákon obsahuje několik druhů řešení úpadku a v každém z nich mají věřitelé odlišné postavení.

Autorka člení práci do devíti částí. Po stručné charakteristice pojmu úpadek, insolvenční řízení a pojmu věřitel a historického vývoje právní úpravy, autorka přistoupila k vlastnímu tématu. Ve třetí části se autorka věnuje věřitelskému insolvenčnímu návrhu a rozhodnutí o něm, přihlášce pohledávky (včetně vymezení druhů pohledávek) a moratoriu, Ve čtvrté části se autorka zabývá věřitelskými orgány, v části páté zkoumá rozhodnutí o úpadku, přezkumnému jednání, incidenčním sporům. Šestá část je věnována řešení úpadku konkursem, sedmá řešení úpadku reorganizací a osmé část se věnuje oddlužení. Část devátá zkoumá úpadkové delikty.

Celkově konstatuji, že autorce se její záměr v podstatě podařil. Nicméně k práci mám několik připomínek a poznámek.

Na straně 36 a 37, která je věnována od počátku diskutovaným ustanovením § 178 a 179 zákona postrádám výklad ustanovení, které umožňuje neaplikovat účinek ustanovení v případě, kdy věřitel je v podstatě pasivní.

Na straně 38 mi u zde uvedených druhů přednostních pohledávek chybí uvedení času, resp. fáze řízení, od něhož je pohledávka takto posouzena. Dále mi chybí uvedení postupu věřitele v případě, kdy v účetnictví dlužníka údaje o pohledávkách chybí.

Na straně 39 je uvedeno, že uvedené přednostní pohledávky u správce nestaví běh promlčecí lhůty a věřitel je musí uplatnit žalobou a to vždy. Autorka zde nepočítá s uznáním pohledávky správce, který má v řízení postavení dlužníka ?

V textu práce o přednostních pohledávkách mi chybí stručný popis pohledávek zajištěných věřitelů. Tuto zmínku jsem nenalezl ani v části 6.4. 2 práce.

Na straně 74 autorka vytýká zákonu, že nemá výslovné ustanovení o tom, že v případě nepřihlášené pohledávky zajištěného věřitele se výtěžek zajištěného majetku dlužníka použije k uspokojení ostatních věřitelů. Nevidím důvod, proč by tuto problematiku zákon zvláště upravil, protože uvedený princip platí pro každého nepřihlášeného a opožděně přihlášeného věřitele.

Dále mi chybí v práci aspoň jediný praktický příklad podřízené pohledávky či aspoň stručné vysvětlení podřízeného dluhopisu.

V kapitole osmé, ale i v závěru práce, mi chybí zmínka o připravované revizní novele zákona.

Konečně mi chybí byť stručný návrh úprav de lege ferenda.

Přes uvedené výtky hodnotím práci jako poměrně zdařilou, psanou dobrým právním jazykem.

Práci proto doporučuji k obhajobě.

JUDr. Tomáš Pohl

V Praze dne 27.5. 2013